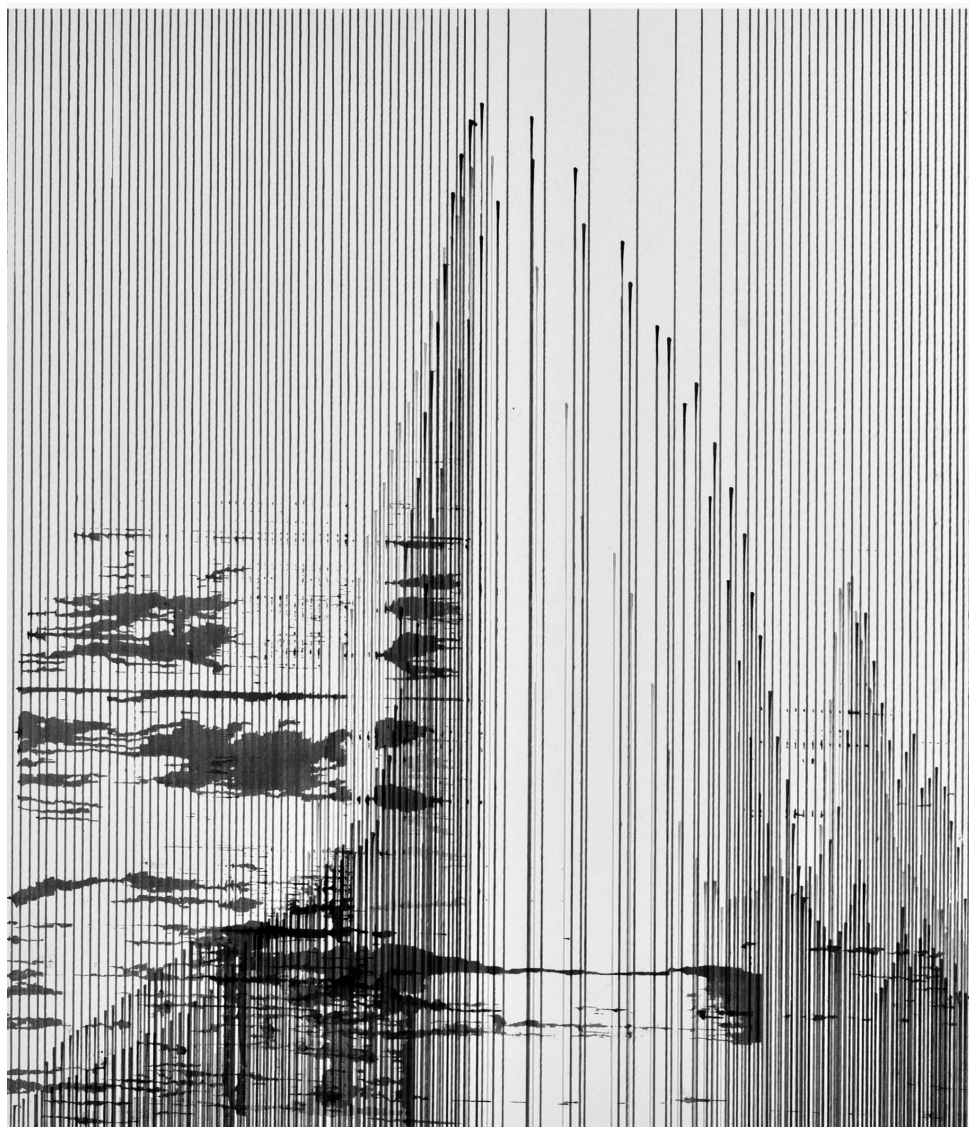

Ezen a ponton befejezem alkalmi történeti áttekintésemet. Csak vezetője voltam Önöknek, s pillanatnyi végpontja a könyvheti kulturális folyamatnak. Általam egy tradíció szemlélte önmagát saját múltjában. Tanulsága talán mindannyiunk számára van. Egy biztos: sok meglepetést tartogat a jövő, s azt hiszem, hajjaj!, nem fogunk unatkozni. A legjobb lesz, ha követik Zalán kolléga sugalmazását: csak semmi elgyámoltalanodás!

Sági Gyula: Op. 270524, 2024 (29 x 42 cm)

Vitéz Ferenc

Hommage à Kosztolányi Dezső

Szilvafa

Még mindig várlak.
Pedig már látszik a tavaszi Hold –
s te azt ígérted, hogy együtt
szakítunk szilvát a fáról...

Tükör

Nem látod benne,
hogyan megöregszel. –
Minden távoli dolog
éppen most történik
a tükörben.

Álom

Vajon csak azt is álmodom,
hogyan most álmodom éppen?
Vagy valóra vált egy lepke
álma bennem – fénylő körökké
változva át az éjben?

VITÉZ FERENC (1965) költő, irodalomtröténész, szerkesztő. Legutóbbi kötete: *Alkotói attitűdök a magyar irodalomban. A homo heroicustól a homo ludensig* (2023).

Bánat

Olyan nehéz lett alatta vállam –
mert én voltam benne a zsákban.
S olyan könnyű, mint a holdfény:
már nem is volt – nem is láttam.

Felhő

Az út vége kék. Messze van.
A kékbe felleg olvad – gyönyörű
madár szárnyát tartja fogva.

Lehetnék felhő én is. Gyere
májusi szél, röpíts – hadd legyenek
e madár szárnyának a foglya!

Napvirágok

Virágos napok – napvirágok!
Fodros a szoknyátok, nyoszolyátok!
Kinyíltok a bolond reménnyel,
s elhamvadtok aztán az éggel...

Vándorút

Megcsodálok minden bokrot,
göröngyöt. Este egy kő lesz
a párnám, s a holdfény: takaró.

Reggelre álmodok a kő alá
egy gyöngyöt – és nevetek.
Beborít mindent a hó.

Jössz

Már hallom a fölriadt fácánt.
Letört gallyak neszében lépkedsz
a keskeny őzcsapások mentén.

Hallom, hogy a patak
elcsodálkozik, s én a meztelen
talpadból kiserkedt vért iszom,
mikor szomjam oltva merítetek
belőle egy tenyérnyit.

Tűz a nyárban

Szétfolyt a tűz a nyárban.
Roppant egekhez simultunk.
S az eltikkadó parázs alatt
nem látszott már a múltunk.

Sárga illat

Aludj el úgy, mint egy lombos ág,
csípődön legyen lakott a fészek,
ringasd szét a kertek illatát
az éjben – s legyél egy nyár-idézet!

Áglombod árnyékába rejtve
ott vagyok, mint egy sárga illat.
Amíg felébredsz, majd az álmaidhoz
formáljuk hozzá titkainkat.

Jajszó

Jaj, te leány, ma a reggelt
fagy lepi, csonka derengés,
s gyöngye virágseregeddel
állod-e végig e rengést?!

Félelem

Ebben a folyton változó képben
minden szín, árnyék és mozdulat,
s még a vágy is csak kósza emlék,
mikor megtörténik, már láthatatlan.

S te egész életedben azon bankódsz,
hogy el kell menned egyszer...

Télen

Kint a fagy vakít –
bent langyos félhomály,
házam csendes és szelíd.

Jajong a szél – itt parázs
moccan, s már szólnék,
hogy „várlak ám, te kedves...”

De hangom fölriaszt –
a kályha mellett is fázni
kezdek. Egyedül.

Egy zsák

Egy zsákba raktam minden
vágyat – és vele a bűnt is.
A zsákomat egy kőre tettem,
s hamvadni kezdett a tűz is.

Elindultam. Szótlanul és sántán.
A zsákom ott feledtem a kövön.
Ha valaki megtalálja majd,
jaj, ki ne nyissa!

Nem lesz benne csak tíz véres köröm
s az arcomból egy borostás bőrdarab.

Egy témára

Beléfagyott egy cinke
szemébe a könny.

Fű nőtte lábnyomokba
sír a szarvas.

Rózsaszírom-bánatomból
tüske álma lett.